

Sygn. akt III CSK 301/12

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa Naczelnika Urzędu Skarbowego
w M.
przy uczestnictwie M. C.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 stycznia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 26 maja 2011 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od uczestniczki na rzecz
wnioskodawcy - Skarbu Państwa, Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa - kwotę 120 zł (sto dwadzieścia zł) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Uczestniczka M. C. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 26 maja 2011 r., podnosząc jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania, że jest ona uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, niepubl., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 niepubl., z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.).

Powołanie się przez skarżącego - także po wdrożeniu postępowania naprawczego przewidzianego w art. 130 § 1 w związku z art. 398⁴ § 2, art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. - na to, iż skarga jest uzasadniona, bez wskazania, że chodzi o zasadność „oczywistą” oraz bez wymaganego uzasadnienia powoduje, że skarga nie spełnia ustawowych wymagań określonych w art. 398⁴ k.p.c., w związku z czym podlega odrzuceniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.